

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Η άρνηση και η αλήθεια

Πώς είναι δυνατόν να μην καταλαβαίνει ο μέσος Έλληνας τους κινδύνους που διατρέχει η χώρα; Είναι ένα εύλογο ερώτημα. Οι απαντήσεις δεν είναι όμως και τόσο δύσκολες. Μετά τις εκλογές δημιουργήθηκε ένα κλίμα ευφορίας το οποίο μειώνεται, αλλά όχι δραματικά. Πολλοί συμπατριώτες μας δεν έχουν πληρώσει φόρους και δόσεις δανείων τους τελευταίους μήνες. Οι άνθρωποι ανοίγουν τις τηλεοράσεις τους και δεν βλέπουν εκείνα τα μονότονα πλάνα της τρόικας να μπαينوβγαίνει στα υπουργεία, τα οποία προκαλούσαν μια αίσθηση συλλογικής ταπείνωσης. Μια μεγάλη μερίδα χάρηκε επίσης γιατί «τους τα είπαν οι δικοί μας ένα χεράκι». Επειτα από πέντε χρόνια κρίσης είναι λογικό να γινόμαστε όλοι ευάλωτοι σε μια ομαδική άρνηση της πραγματικό-

τητας. Το πρόβλημα είναι βεβαίως ότι δεν μπορούμε δυστυχώς να συνεχίσουμε να ζούμε χωρίς να πληρώνουμε φόρους και δάνεια, χωρίς κάποιου είδους τρόικα και με «τους δικούς μας» απλά να κάνουν κριτική στο ευρωδιευθυντήριο. Τα δημόσια ταμεία αδειάζουν, οι τράπεζες γίνονται ζόμπι και κάποιοι ευσυνείδητοι διεθνείς γραφειοκράτες κάνουν τη σούμα για τον τελικό λογαριασμό που κάποτε θα έλθει, σε όλους μας. Εν τω μεταξύ, η κυβέρνηση κάνει ένα πολύ μεγάλο λάθος, το οποίο θα πληρώσει ακριβά. Κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει την επικοινωνιακή της μαεστρία. Είναι πρωτοφανής και, από τεχνική άποψη, αξιοθαύμαστη. Φτάνεις, όμως, σ' ένα σημείο που όχι απλά δεν μπορείς να λες το μαύρο άσπρο, αλλά σου κάνει και ζημιά να το προσπα-

θείς. Αυτός ο λαός έδειξε ότι αν υπάρχει ένα πράγμα που δεν συγχωρεί στο τέλος της ημέρας είναι τα παιχνίδια με την αλήθεια. Γοητεύεται αρχικά, παραμυθιάζεται ενδεχομένως για ένα μεγάλο διάστημα, αλλά όταν συνειδητοποιεί τι πραγματικά συμβαίνει ξεσπάει με οργή. Τώρα, λοιπόν, είναι καιρός να αρχίσει μια εκπαιδευτική διαδικασία για το ποιος είναι «μαζί μας» και ποιος όχι, ποιος είναι ο εφικτός συμβιβασμός και ποιος όχι. Δεν γίνεται να διαφημίζουμε τη «στήριξη Ομπάμα» και την επόμενη ημέρα να μιλάει, ο ίδιος ο Ομπάμα, για μείωση της γραφειοκρατίας, αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις κλπ. Κάπου εδώ κάθε ηγέτης που ξέρει πού θέλει να πάει οφείλει να πει αλήθειες για την πραγματική θέση της χώρας και τους συμβιβασμούς που απαιτούνται για να

μείνουμε στο ευρώ. Ο,τι ήταν να πάρουμε από Πεκίνο, Μόσχα, Ουάσιγκτον φανερώθηκε. Απέναντί μας είναι όλη η ευρωπαϊκή ηγεσία, το ΔΝΤ, η Ουάσιγκτον και ζητούν επίμονα ένα συμβιβασμό, που δύσκολα θα... καταπιεί μια μερίδα του ΣΥΡΙΖΑ. Έχουμε τους κ. Τσόμσκι και Στίγκλιτζ συμμάχους, αλλά η συνεισφορά τους έχει μη υλική σημασία. Ο κ. Τσίπρας ξέρει ακριβώς τι συμβαίνει και τι διακυβεύεται. Οι πολίτες αρχίζουν και συνειδητοποιούν ότι αυτή η σύντομη περίοδος χάριτος τελειώνει. Η χώρα θα προσγειωθεί ανώμαλα τις επόμενες εβδομάδες. Ο κυβερνήτης πρέπει να διαλέξει αν θα αφήσει τους επιβάτες «στον κόσμο τους» ή αν θα τους προειδοποιήσει για το τι θα ακολουθήσει. Η ευθύνη δική του.

Η ΑΥΓΗ

Το ψέμα έχει κοντά ποδάρια

Ο λαός μας, με τη σοφία που τον διακρίνει σε κρίσιμες στιγμές, λέει ότι το ψέμα έχει κοντά ποδάρια. Τα κόμματα του παλιού συστήματος εξουσίας, μέσα στον αντιπολιτευτικό τους οίστρο, επιχείρησαν να εκμεταλλευθούν το μεγάλο πρόβλημα με τους χιλιάδες πρόσφυγες και μετανάστες για να πλήξουν τη νέα κυβέρνηση. Επειδή όμως «ο Θεός αγαπάει τον κλέφτη, μα σαν τον νοικοκύρη όχι», η μικροκομματική στάση της Ν.Δ και του ΠΑΣΟΚ αποκαλύφθηκε γρήγορα.

Οι αλλεπάλληλες ναυτικές τραγωδίες στη Μεσόγειο με θύματα απελπισμένους πρόσφυγες έχουν συγκλονίσει την ανθρωπότητα. Ταυτόχρονα όμως εξέθεσαν τα κόμματα του παλιού συστήματος, που επιχείρησαν να παίξουν πολιτικά παιχνίδια καταφεύγοντας στη φθηνή δημαγωγία για το προσφυγικό κύμα ακόμη και τη στιγμή της τραγωδίας με τους εκατοντάδες νεκρούς. Πρώτη και καλύτερη στη δημαγωγία η «υπεύθυνη δύναμη» Ν.Δ., συνεπικουρούμενη από το ΠΑΣΟΚ και με ουραγό το συνήθως λαλίστατο Ποτάμι. Η ίδια η πραγματικότητα διαψεύδει τη ρητορική της αντιπολίτευσης. Η αύξηση του κύματος προσφύγων και μεταναστών οφείλεται στις αιματηρές συγκρούσεις στη Συρία, τη Λιβύη και το Ιράκ, στην ανέχεια και στην απελπισία. Και τα μικρά παιδιά καταλαβαίνουν ότι δεν αφορά μόνο την Ελλάδα, αλλά και την Ιταλία και τη Μάλτα. Κατά συνέπεια το να αποδίδει κανείς την έξαρση αυτού του κύματος στη στάση της νέας ελληνικής κυβέρνησης δεν αποτελεί παρά σόφισμα.

Η Ιταλία έχει δεχτεί το 2015 τετραπλάσιους πρόσφυγες και μετανάστες απ' ό,τι η Ελλάδα, χωρίς να κατηγορεί κανείς την κυβέρνηση Ρέντζι για ανεκτική στάση. Ούτε προφανώς ο γραμματέας του ΟΗΕ έγινε ξαφνικά φιλοσυριζαίος διπιστώνοντας το αυτονόητο, που δεν θέλουν να δούν οι δυνάμεις του παλαιοκομματισμού. «Η Μεσόγειος μετατρέπεται πολύ γρήγορα σε μια θάλασσα οδύνης για χιλιάδες μετανάστες» τονίζει ο επικεφαλής του ΟΗΕ και προθέτει: «Η Ιταλία, η Ελλάδα και η Μάλτα φέρουν το μεγαλύτερο βάρος στις επιχειρήσεις διάσωσης και υποδοχής των μεταναστών. Η Ε.Ε. πρέπει να επιδείξει αλληλεγγύη προς τις χώρες που επωμίζονται το βάρος».

Ούτε η Υπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες αλληθωρίζει προς τον ΣΥΡΙΖΑ με την πρότασή της να μελετηθεί από την Ευρωπαϊκή Ένωση το ενδεχόμενο να υπάρξει ένα «κλειδί κατανομής» με το οποίο η Ελλάδα και η Ιταλία θα μπορούν «να ζητούν μέτρα αλληλεγγύης από την υπόλοιπη Ευρωπαϊκή Ένωση».

Η άλλοτε κραταιά Κεντροδεξιά, που επί Σαμαρά διολισθαίνει όλο και περισσότερο σε ακραίες θέσεις, είναι έκθετη με τη γραμμή του λαϊκισμού και της δημαγωγίας, την οποία ακολουθεί ευελπιστώντας ότι θα αποκομίσει μικροκομματικά οφέλη. Οι πολίτες έχουν κριτήριο και κρίνουν. Με την ανθρώπινη ζωή δεν μπορεί κανείς να παίζει πολιτικά παιχνίδια.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Γιώργος Σταματόπουλος

Ο πολιτισμός και οι πρόσφυγες

Δεν είναι τα νερά της Μεσογείου αφιλόξενα και θανατηφόρα για τους κυνηγμένους και απροστάτευτους πρόσφυγες, είναι οι ακτές της Ευρώπης που εκπέμπουν βαρβαρότητα, βία, μίσος, ακτές ελληνικές, ιταλικές, ισπανικές. Ο πολιτισμός αυτών των χωρών δοκιμάζεται, η αδιαφορία για τη μοίρα των φτωχών και φοβισμένων και ακούσια εκπατρισμένων. Ουδείς εγκαταλείπει τη χώρα του για ευτελείς λόγους (ευρωπαϊκό τάχα θαύμα, καλύτερη ζωή, κυνηγώντας τ' όνειρο και λοιπά)• η βία των χωρών τους τούς καθιστά πρόσφυγες, ο τρόμος των αυταρχικών και ανελεύθερων καθεστώτων που έχουν εγκαθιδρυθεί σ' αυτές τις χώρες.

Η μετανάστευση κι η προσφυγιά δεν είναι πολιτισμικό φαινόμενο, μάλλον είναι αρνητικό φαινόμενο του πολιτισμού. Ο ξεριζωμός, η εκδίωξη από τα πατρίδα εδάφη δεν έχουν σχέση με όνειρα και οράματα υλοφροσύνης• είναι ωμή κρατική βία, στους ασθενείς και τους φτωχούς, ένα ανεπούλωτο τραύμα στον ανθρωπισμό και τη συνύπαρξη. Το κλάμα των μεταναστών είναι αείρροο εντός τους, ακόμη κι όταν όλα τούς πάνε βολικά στον ξένο τόπο. Ο ξένος και κυρίως ο έγχρωμος ξένος ουδέποτε γίνεται απολύτως σεβαστός στον νέο τόπο, στη νέα πατρίδα, εκτός εάν αποφασίσει τελείως ορθολογικά, να ξεχάσει και να πάψει να κουβαλάει μέσα του την πατρική-μητρική μνήμη.

Δεν τους πνίγει σήμερα η λαχτάρα να ικανοποιηθούν τα όνειρά τους για μια καλύτερη ζωή, όπως άπαντες εκτοξεύουν, θεωρώντας μάλιστα και ότι λογοτεχνούν επιτιθέμενοι στον σκληρό, ξύλινο λόγο της γυμνής είδησης. Η είδηση του ναυαγίου, των πνιγμών χιλιάδων ξεριζωμένων, είναι από μόνη της δραματική, δεν χρειάζεται ποιητικότητα ή

δραματική εκφορά του λόγου.

Δεν αρκεί η ενός λεπτού σιγή για τις πνιγμένες ψυχές, που κράτησαν οι υπουργοί Εξωτερικών της Ευρωπαϊκής Ένωσης• χρειάζονται ανθρωπισμός και συγκρότηση μεταναστευτικής πολιτικής, ανάλογα διαμορφωμένη με τις αιματοχυσίες, τους εμφυλίους και τη βαρβαρότητα του πολέμου στις χώρες από τις οποίες φεύγουν τρομοκρατημένοι οι πολίτες τους. Τι πολιτισμική κοάνη επιφέρει ότι είναι η Ευρώπη; Πού είναι ο ουμανιστικός πολιτισμός της, η φιλοξενία της; Είναι άδεια τα ταμεία της για μια σοβαρή πολιτική μετανάστευσης ή για μια προσφορά αγάπης; Τι σόι ένωση των λαών είναι τούτο το μόρφωμα, όταν οι ηγέτες των χωρών καταπιέζουν τους λαούς τους και αφήνουν στο έλεος των στυγνών εμπορών ψυχών τους κυνηγμένους της Ασίας, της μέσης Ανατολής και της Αφρικής; Πού είναι το άσυλο; Πού οι υποδομές υποδοχής; Πού τα νομοθετήματα για την ασφαλή διακίνησή τους; Είναι τεράστιο το κόστος, λένε. Και καθαρίζουν.

Φωνάζει η αντιπολίτευση, μείζων και ελάσσων, ότι η κυβέρνηση ασκεί ελαφρά πολιτική στο μείζον ζήτημα και οι ίδιοι εκείνο που κατάφεραν ήταν να υψώσουν ένα τείχος-τέρας στον Εβρο. Το θέμα είναι ότι Ελλάδα - Ιταλία - Ισπανία οφείλουν να πιέσουν ασφυκτικά τους παγερούς Κεντροευρωπαίους και να αντιληφθούν ότι όλη η Ευρώπη οφείλει να σκύψει πάνω από τη Μεσόγειο και να πάψει να τη θεωρεί σαν ένα νεκροταφείο. Αρκετά κουφάρια δέχτηκε στον βυθό της, χιλιάδες έπνιξαν τα κύματά της. Εως πότε θα αδιαφορούν;